

Kronieken februari 2015

Zoals velen weten, kan ik in deze maanden heel weinig naar de vele activiteiten van Effata komen. Ik moet dus beroep doen voor deze kronieken op milde medewerkers.

Ook voor de **Effataviering van 07/02** is het zo: Frans C stuurde mij volgende impressie: 'Bernadette verwelkomt de gemeenschap. Onlangs trof haar in Wittem een boek: 'Ik wou dat ik de stilte harder kon zetten'. Om de dingen waarom het gaat beter te horen? Is het dat niet waarom we samen komen, voor Gods woord en om elkaar te ontmoeten? De kaarsen brengen licht en warmte.

Chris en pater Herman gaan voor. In de inleiding vertelt Chris over rabbi H. Kushner, die zijn zoon verloor in een ongeluk, maar in het boek 'Waarom het kwaad goede mensen treft' zijn geloof uitspreekt in een liefdevolle God, niet in een God die willekeurig mensen ziek maakt of een ongeval laat overkomen of ... Neen, een liefdevolle God die ons nabij is. Zoals ook Marcus vertelt in het 1ste hoofdstuk van zijn evangelie (verzen 29-39), waar Hij de schoonmoeder van Petrus en vele andere zieken en bezetenen geneest. Hij verhaalt hoe Jezus mensen heelt, draagt en in hun waarde herstelt. Jezus nodigt ons uit om zijn voorbeeld te volgen en mensen die het moeilijk hebben, ziek of bezeten zijn, nabij te zijn en te helpen. Dat kan al via kleine dingen.

De bezinningstekst maakt ons op poëtische wijze zichtbaar dat op momenten dat we zelf geen uitkomst zien, op momenten dat het moeilijk is, God niet naast ons loopt, maar juist dan ons draagt, ook als wij dat maar achteraf merken.' (Bedankt Frans!)

Op dinsdag **10/02 is er dialoogavond 'Jongeren en geloof: kansen en grenzen'**. Ik ben er niet maar Bernadette helpt mij met volgende impressie:

'De avond over 'Jongeren en geloof' viel heel goed mee. Vier personen brachten een getuigenis hoe zij dit thema waar maken in hun dagelijks leven. Hierbij waren twee leerkrachten van de Emmaüsschool in Aalter. De ene is godsdienstleerkracht bij twaalfjarigen en probeert hen de basis van ons geloof bij te brengen want dat is er bij velen niet meer. De andere persoon geeft op die school godsdienst aan zeventienjarigen, en is Broeder van Liefde. Hij probeert zijn leerlingen zelf te laten nadenken over hun leven en welke rol 'geloof' daarin speelt. Hij bracht een boeiende getuigenis. De derde persoon werkt voor IJD, Jongerenpastoraal Vlaanderen. Hij vertelde ons hoe jongeren op een vrijwillige basis toch ook vandaag iets willen doen met hun geloof. Zij kunnen met IJD samen op stap gaan. De vierde persoon was van de Sint-Michielsbeweging Gent. Een groepje mensen (jong en oud) die samenwonen in het klein begijnhof in Gent. Zij staan open voor iedereen en dus af en toe ook voor jongeren. Zij proberen via hun manier van leven te getuigen dat geloof waardevol kan zijn. Vier mensen die getuigden vanuit de realiteit. Boeiend. Na de pauze konden alle aanwezigen nog met hen in gesprek gaan. De moeite waard. Iedereen ging tevreden naar huis achteraf.' (Bedankt Bernadette!)

Voor de **repetitie van het koor op 13/02**, redt Ilse mij met haar tekstje:

'Vrijdag 13 februari was er opnieuw een repetitie van het koor. Na de intussen gebruikelijke herhaling van de liederen voor de viering van de volgende dag, waarbij wat herinneringen uit vroegere CM-tijden werden opgehaald, beten we ons vast in 2 liederen. 'Jesus bleibet meine Freude' begint er nu echt in te zitten en kunnen we binnenkort uitvoeren. Omdat 'Wie zijn leven' als rode draad zal zitten in de vieringen van de vastentijd hebben we dat lied van onder het stof gehaald. Het was hard werken maar het komt helemaal goed: tijdens de Paasviering zullen we dit uit volle borst kunnen zingen.' (Bedankt Ilse!)

14/02: GEVI-gemeenschapsviering. Frans C helpt mij met volgende impressie:

'Chris verwelkomt ons. Na een drukke week, voor Effata en anderen onder ons, doet het goed om in de wekelijkse viering tot rust te kunnen komen. Bernadette en pater Gaston gaan ons voor. We zingen 'Met open handen' als openingslied. Het klinkt goed met de begeleiding van de piano, dwarsfluit, gitaar en cello. Tijdens de communie trekt dezelfde groep ons ook nog mee in de sterkte van 'De Kracht'.

Marcus (1, 40-45) vertelt ons vandaag over 'de schreeuw van een melaatse' en de uitgestoken hand van Jezus. Beiden doen iets dat tegen de gangbare regels van hun tijd ingaat. Een melaatse of iemand met een zware huidziekte die 'onrein' werd verklaard, werd uitgestoten, telde niet meer mee in de gemeenschap, mocht ook geen contact zoeken met de leden van de gemeenschap. En toch doet die het wel. Jezus blijft trouw aan zijn zending en komt ook hier op voor de verdrukten en uitgestotenen. Hij doorbreekt de regels omwille van de liefde voor de mens, hij steekt zijn hand uit en zegt: *"Ik wil, wordt rein"*. Hij neemt daarmee het risico om zelf ook uitgesloten te worden. En toch zet Jezus zichzelf niet buiten de maatschappij, want aan de genezen melaatse vraagt hij om zich, zoals de wet vraagt, te laten zien aan de priester, diegene die in Jezus' tijd iemand rein of onrein kon verklaren.

Een oproep voor ons om te kijken wie in onze tijd de uitgestotenen, de onreinen zijn en om, zoals Jezus, ons om hen te bekommeren, hen hun waardigheid als mens terug te geven. Is ons geloof daar sterk genoeg voor? Want ook vandaag is dat ingaan tegen de ongeschreven maatschappelijke regels. Als we dat doen, worden de woorden van het openingslied waar: 'Wat wij in Gods handen hebben meegemaakt, stroomt als een zegen door ons hart, als een licht in de nacht. God, wij zeggen in dank: uit liefde snoeien doet ons groeien. Ja, geloof in de Heer en bewonder dat Hij een bron kan zijn, om te leven als Hij ons heeft voorgedaan. Doe het verder met open handen, bloemen van vrede, ...'.

Ook de bezinningstekst brengt ons in herinnering dat geloven een doe-woord is. In de voorbeden spreken we onder meer onze verbondenheid uit met alle mensen die ziek zijn.

Het is GEVI en dus gezellig in de zaal met een boterham en chocomelk.'(Bedankt Frans!)

17/02: Koken met Sabine. Weer helpt Bernadette: 'Opnieuw zoals elk jaar een deugddoend samenzijn, nu eens op een totaal andere manier. De opkomst was iets minder ook omdat enkele zieken hadden afgebeeld. Maar dat kon de kookkunst niet verstoren. Het thema was 'vegetarisch'. Een lekkere soep, hoofdgerecht met twee soorten burgers zonder vlees en als toetje twee verschillende desserts. Wat wil je meer? Het was niet voor niets 'vette dinsdag'. Ook hier ging iedereen met een zalig gevoel huiswaarts. De vasten kon beginnen.' (Bedankt Bernadette!)

18/02: Aswoensdagviering. Opnieuw helpt Bernadette: 'En de volgende dag begon de Vasten dan ook. Een stemmige Aswoensdagviering waarin we ons, dank zij Mia die de woorddienst voorging, konden bezinnen over hoe wij dit keer de vasten in ons leven zouden aanpakken. Als rode draad werd gekozen: 'Vasten: je leven bij kruiden'. Aswoensdag was de start waarbij het thema kort werd toegelicht. De komende zaterdagen zal er telkens een waarde in de kijker geplaatst worden gekoppeld aan een kruid. De aanwezigen ontvingen een kaartje rond dit thema, een kruidenbundeltje en ook het eerste bladwijzertje dat er elke zaterdag zal zijn rond de evangelielezing van de dag. Dank zij Gaston en Mia konden we ons laten zegenen met as en konden we ook onze handen laten zalven. De start van de vasten is gegeven, een mooi viering met heel veel 'stof' om na te denken 40 dagen lang.' (Bedankt Bernadette!)

Op 21/02 is er eerst **de bijeenkomst van de meditatiegroep**. Volgend deeltje van 'Meditatief 194' helpt hierbij: 'Wandelen in volle natuur blijft heerlijk. Zeker als je probeert om alle gedachten en spinsels los te laten en luistert naar wat de natuur je vertelt. Recent onderzoek heeft aangetoond dat ons waarnemen meer dan ooit door onze interpretatie wordt doorkruist. 75 procent van elke waarneming verkleuren we door ons denken, voelen en oordelen. Zoveel ontsnapt ons bij wat zich werkelijk aandient. Het is een van de mooie vruchten als je de stilte in gaat met je mantra of gebedswoord als wandelstok dat je onbevangener leert waarnemen. Zeker als je de mantra heel stil zegt zodat de stilte die op de achtergrond ontstaat luider kan klinken. Het is deze stilte, als een mantel om je heen geslagen, je laat vermoeden dat er zoveel meer is dan ons rusteloos zoeken naar wegen om ons leven onder controle te krijgen.' (Bedankt Walter!)

Dan is er de **Effataviering** en terzelfdertijd **de 1ste zondag van de vasten**. Het is het eerste weekend van de vasten. Frans verwelkomt de gemeenschap na deze speciale week (krokusvakantie, begin van de vasten, of wat het voor elk van ons speciaal maakte). Het openingslied van vorige week is in zijn hoofd blijven hangen, vooral de zin 'uit liefde snoeien doet

ons groeien' en de titel 'Met open handen'. Zo mogen we ook weer samen komen, om mekaar te ontmoeten en om God te ontmoeten die ons telkens weer opwacht met open handen.

Walter en Fons gaan ons voor. In de inleiding herinnert Walter ons aan het feit dat het bij Marcus vooruit moet gaan. 'Terstond' komt dan ook veel voor. Jezus lijkt wel een 'Sterrestapper' die veel afstanden aflegt. Tegelijk kijken we als naar een schilderij van Picasso. Marcus maakt geen diepgaande, gedetailleerd schilderij van Jezus' leven, hij brengt de verschillende gebeurtenissen met een paar penseeltrekken, maar als je het gehele verhaal gelezen hebt, krijg je een mooie Picasso, die een goed beeld geeft van wie de man van Nazareth was, wat die betekende en wat zijn boodschap was.

De op zich korte lezing van vandaag (Mc. 1, 12-15) brengt twee taferelen: Jezus in de woestijn, 40 dagen lang waar hij met zichzelf en met de satan geconfronteerd werd, uitgedaagd en verleid, maar gelukkig ook engelen van God ontmoette. Daar ruilde Jezus zijn verlangens in voor een kompas dat hem naar God zou brengen. Ook wij kunnen ons laten leiden door dat kompas dat ons richt op het thuiskomen bij God, en het thuiskomen bij elke ander die ons pad kruist.

Op de viering van Aswoensdag had Mia het over 'stilte, soberheid, solidariteit'. Naar aanleiding van de lezing staat Walter stil bij de soberheid, een bloem met eenvoud als wortel. Bij vasten en soberheid denken we dan vanzelf aan de goede voornemens om 'iets te laten', maar dikwijls komt dat er niet van. Misschien moeten we in de plaats daarvan, net als Jezus dagelijks even onze eigen woestijn opzoeken. Een wandeling, een fietstocht, een rustmoment in de zetel, op adem komen tijdens een meditatiemoment, ... en daar proberen naar de stilte te luisteren, onze woorden, gevoelens, grote en kleine zorgen als zeepbellen laten uit elkaar spatten en ons laten vullen door de stilte van het Rijk van God, het gewaarworden van die dragende Grote Liefde die alles en iedereen omarmt.

Het is onze eigen woestijn. Die opzoeken kan niemand in onze plaats doen, wij moeten zelf de confrontatie aangaan en een keuze maken, ook om tegen sommige zaken 'neen' te zeggen. Er is een gedreven, een gepassioneerd 'ja' nodig om 'neen' te kunnen zeggen. Als we dat doen, als we ons kompas op God richten, beginnen we als vanzelf dingen los te laten en laten we ons hart vullen door iets, iemand die veel groter is en die we binnen in ons laten wonen. Dan kan ons leven de smaak van vanille krijgen. Vanille dat symbool staat voor warme eenvoud, het je laten wiegen door God. (Bedankt Frans!)

27/02: Koorrepetitie.

Effataviering op 28/02: 2de zondag van de vasten.

Deze gedachten komen van Chrisje die met de plechtige communicanten mee was naar De Pinte. Daar maken ze kennis met de bewoners van 'De Rank'. De plechtige communicanten bakken daar pannenkoeken en genieten ervan samen met de bewoners.

De viering van de 2de zondag van de vasten staat in het thema van stilte met als kruidensymbool salie. Evelyne verwelkomt de gemeenschap en nodigt Bernadette en Gaston uit om, na het aansteken van de kaarsen en het openingsgebed, voor te gaan in de viering. De brandende paaskaars en het lied 'Dat het licht' brengt ons bij de lezing uit Marcus 9, 2-10. Mieke leest voor hoe Jezus van gedaante verandert, zijn kleed glanzend wit wordt en Hij het gezelschap krijgt van Elia en Mozes. Bernadette geeft de overweging met als gedachte: De waarde die vandaag centraal staat is de stilte en als kruid hierbij salie. Salie is een kruid dat gebruikt wordt bij keelpijn. De stilte kan in een leven heel belangrijk zijn dat zien we ook in het evangelie van vandaag. We kunnen ons bij het evangelie drie vragen stellen:

1. Wat gebeurt hier?
2. Hoe wordt het verteld?
3. Wat kunnen wij eruit leren?

Bij de eerste vraag zien we hoe Jezus samen met drie goede vrienden de berg opgaat. Bij sommige evangelisten wordt er zelfs gezegd dat Jezus gaat bidden. Het is een waarlijk topmoment maar wel met het dreigende Jeruzalem aan hun voeten. Het voelt zo goed aan dat ze drie tenten willen bouwen. Het gezicht van Jezus straalt hierbij. Een innerlijke warmte.

Bij de tweede vraag stellen we vast dat vooral naar het Oude Testament wordt verwezen. Heel veel symbolen uit het verhaal van de Israëlieten: berg, stem, tenten, ... Verwijzing naar Mozes en Elia die voor Jezus twee grote voorbeelden zijn op zijn weg die zal volgen, zijn lijdensweg.

Wat kunnen wij hieruit dan leren ? Kunnen wij van gedaante veranderen, zijn er momenten dat wij stralen ? Wij kunnen inderdaad wel topmomenten beleven en we weten dat we er niet alleen voor staan, God staat steeds aan onze zijde. Deze boodschap mogen we 40 dagen lang meedragen. Stilte en gebed zijn daarbij heel belangrijk: 'dat het licht in ons mag blijven branden.'

Als tafelgebed is er nu eens gekozen voor het lied 'Ik zal er zijn'. Na de communie zingen we het lied 'Wie zijn leven', het lied dat als een rode draad door onze vasten loopt. Het eenstemmige, krijgt, na de flinke koorrepetitie van gisteren, een meerstemmige klank door de alten. Chris leest de bezinningstekst over de stilte. We zingen 'O lord, hear my prayer' voor Wouter en Lou om sterkte in deze moeilijke periode. We danken voor de goede engelbewaarder bij een auto-ongeval. We bidden voor troost bij het hartverscheurende feit dat een moeder, na een lang verwachte zwangerschap, nu voor de keuze staat tussen haar eigen leven en dat van haar ongeboren kindje. We bidden voor inzicht zodat de beste keuze gemaakt wordt om een moeilijke knoop door te hakken. We bidden ook voor de parochie Sint-Jozef die treurt bij het overlijden van hun goede herder Koen Blicck. Vooraleer we ons slot- en zegenlied 'Gedenk ons hier' zingen doet Chrisje de mededelingen. Ze geeft wat uitleg over de Zuidactie van deze vasten bij de Broeders van Liefde: "Allons-y pour Ki-Ki". Ze nodigt iedereen uit voor de campagnefilm om 20 uur. De folders daarover en de kaartjes van de 2de zondag van de vasten worden uitgedeeld. Broeder Willy laadt zijn wagen weer vol met het gerief dat door onze gemeenschap ingezameld werd voor de Filipijnen... of Congo of... waar het levensnoodzakelijk is. (Bedankt Chrisje!)

Voor de leesclub lees ik het (moeilijke) boek van Marcel Braekers 'Een weg van verstillig', met teksten van Meister Eckhart. Vanaf blz. 94 begint een hoofdstuk over 'Lijden - verdriet - troost', op blz. 112 staat een gedicht 'Prayer' van een anonieme dichter. Ik vertaal dit gedicht:

'Als ik sterf en je wilt wenen, huil dan voor je broer of je zus die op straat naast je loopt. En als je mij nodig hebt, sla je armen rond iemand anders en geef hen wat je mij had willen geven.

Ik wil je iets achterlaten, iets laten dat beter is dan woorden of klanken.

Zoek mij in de mensen die ik gekend heb of graag gezien heb, en als je mij niet kunt weggeven, laat mij minstens leven in je ogen en niet in je geest.

Je kunt mij het best graag zien door handen elkaar te laten raken, door lichamen elkaar te laten raken en door kinderen die vrij willen zijn, vrij te laten.

Graag zien sterft niet, mensen sterven. Dus, als alles wat van mij overblijft 'liefde' is, geef mij weg!'

Denk ik hierbij aan Guido? Hoe kan het!

Wouter, maandag 2 maart 2015.